

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 11 qershor 2018
Nr. ref.: RK 1270/18

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

né

rastin nr. KI37/18

Parashtrues

Naser Avdyli

Kërkesë për vlerësim të kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, Pml. nr. 225/2017,
të 18 dhjetorit 2017

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Naser Avdyli nga fshati Kuk, komuna e Dragashit (në tekstin e mëtejshmë: parashtruesi i kërkesës), i cili përfaqësohet nga Hazër Susuri, avokat nga Prizreni.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kérkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, Pml. nr. 225/2017, të 18 dhjetorit 2017, me të cilin ishte refuzuar si e pabazuar kérkesa e parashtruesit për mbrojtje të ligjshmërisë kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, PAKR. nr. 518/2016, të 4 majit 2017, në lidhje me Aktgjyimin e Gjykatës Themelore, PKR. nr. 263/15, të 29 prillit 2016.

Objekti i çështjes

3. Objekti i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së vendimeve të kontestuara të sipërpërmendura, me të cilat pretendohet se parashtruesit të kérkesës i janë shkelur të drejtat dhe liritë e garantuara me nenin 22 [Zbatimi i drejtpërdrejtë i Marrëveshjeve dhe Instrumenteve Ndërkombëtare], nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], nenin 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale], të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Kushtetuta), dhe nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) dhe nenin 7 (Nuk ka dënim pa ligj) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejmë: KEDNJ).

Baza juridike

4. Kérkesa bazohet në nenin 113 [Juridikioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenin 47 [Kérkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejmë: Ligi) dhe rregullin 29 [Parashtrimi i kérkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës (në tekstin e mëtejmë: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatë

5. Më 9 mars 2018, parashtruesi e dorëzoi kérkesën në Gjykatë.
6. Më 13 mars 2018, në pajtim me rregullin 37 (1) të Rregullores së punës, Kryetarja urdhëroi bashkinin e kérkesës së parashtruesit, të regjistruar me numër KI37/18, me kérkesën e parashtruesit të regjistruar me numër KI34/18.
7. Më 14 mars 2018, Gjkata njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kérkesës dhe ia dërgoi një kopje të kérkesës Gjykatës Supreme.
8. Më 22 mars 2018, në pajtim me rregullin 37 (3) të Rregullores së punës, Kryetarja urdhëroi ndarjen e kérkesës së parashtruesit të regjistruar me numër KI37/18 nga kérkesa e regjistruar me numër KI34/18.
9. Të njëjtën ditë, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Almiro Rodrigues gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtaues, të përbërë nga gjyqtarët: Ivan Čukalović (kryesues), Arta Rama-Hajrizi dhe Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
10. Më 30 maj 2018, Kolegji shqyrtaues shqyrtoi raportin e gjyqtarit rapportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kérkesës.

Përbledhje e fakteve

11. Gjatë muajit gusht 2014, Shërbimi Policor i Kosovës (në tekstin e mëtejmë: SHPK), e privoi parashtruesin e kërkesës nga liria për shkak të dyshimit të bazuar se kishte kryer veprën penale “*Organizimi dhe pjesëmarrja në grup terrorist*”, nga neni 143, paragrafi 2, të Kodit penal të Kosovës (në tekstin e mëtejmë: KPK).
12. Më 27 gusht 2014, parashtruesi i kërkesës, në prani të mbrojtësit të caktuar sipas detyrës zyrtare, u mor në pyetje në polici ku edhe dha deklaratën: “[...] *Kam hyrë në territorin e Sirisë në mënyrë ilegale dhe prej atij momenti u vendosa në një kamp ushtarak, aty kam përfunduar të gjitha stërvitjet për përdorimin e armëve, duke përfshirë armën Ak47 dhe armë kundërajrore, dhe më pas kuptova se ajo ishte ushtria e Al Nusra, kam shprehur gatishmérinë time për t'u stërvitur sepse nuk kam pasur dijeni për armë.* [...]”
13. Më 7 maj 2015, Prokurori Special parashtroi në Gjykatën Themelore në Prishtinë-Departamenti për Krime të Rënda, aktakuzën PPS. nr. 26/2015, kundër parashtruesit të kërkesës për kryerjen e veprës penale “*Organizimi dhe pjesëmarrja në grup terrorist*”.
14. Gjatë shqyrimit në Gjykatën Themelore, parashtruesi deklaroi se qëllimi i udhëtimit të tij në Siri ishte të merrte disa dokumente nga Universiteti i Damaskut, ku ai studioi deri në vitin 2004, për të vazhduar studimet e tij në Egjipt. Megjithatë, gjatë udhëtimit të tij përmes Sirisë, shumë rastësish, ai përfundoi me ushtarët e lëvizjes “Al Nusra”, të cilët më pas e detyruan atë të përfundonte stërvitjet për trajtimin e llojeve të ndryshme të armëve.
15. Mbrotësi i parashtruesit në Gjykatën Themelore deklaroi në fjalën e tij përfundimtare se qëllimi i udhëtimit të tij nuk ishte që t'i bashkohej organizatës terroriste “Al Nusra”, por të merrte dokumente të shkollës së mesme për të vazhduar studimet e teologjisë në Egjipt dhe prandaj, nuk është vërtetuar se klienti i tij ka kryer veprën penale për të cilën është akuzuar.
16. Prokuoi në fjalën përfundimtare në Gjykatën Themelore tha “[...] se disa nga të akuzuarit kanë pranuar fajësinë për veprat penale për të cilat janë akuzuar, andaj për këta të akuzuar nuk është lëshuar në vlerësimin e provave por ka bërë vlerësimin e provave vetëm për të cilët që nuk kanë pranuar fajësinë”.
17. Më 29 prill 2015, Gjykata Themelore (Aktgjykimi PKR. nr. 263/15), e shpalli parashtruesin e kërkesës fajtor për kryerjen e veprës penale dhe ia shqiptoi dënimin me 4 (katër) vjet e 6 (gjashtë) muaj burgim, sepse “*mund të shihet qartë se qëllimi i shkuarjes së të akuzuarit (parashtruesit të kërkesës) në Jordani dhe më vonë në Siri nuk ishte që të regjistrohej në fakultet, sepse ai nuk ofroi ndonjë dokument apo provë që do të dëshmonte këtë, por e gjithë kjo kishte për synim bashkimin me grupin terrorist “Al Nusra” dhe luftën kundër regjimit të Asadit në Siri*”.
18. Parashtruesi i kërkesës parashtroi ankesë në Gjykatën e Apelit kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore, duke pretenduar:

- a) *shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale dhe vërtetim të gabuar të gjendjes faktike (...) dhe*
- b) *shkelje të ligjit penal dhe vendim mbi sanksionin penal”.*
19. Më 4 maj 2016, Gjykata e Apelit (Aktgjykimi PAKR. nr. 518/2016) i refuzoi, si të pabazuara, pretendimet ankimore të parashtruesit e kërkesës.
20. Në Aktgjykin e Gjykatës së Apelit, theksohet.
- a) “*Sa i përket pretendimeve ankimore të parashtruesit për shkelje të dispozitave të procedurës penale, “Gjykata konstaton se dispozitivi i aktgjykit të kontestuar është i qartë dhe nuk është në kundërshtim me arsyetimin. Gjykata e shkallës së parë dha një arsyetim të qartë për ekzistencën e veprës penale dhe përgjegjësinë penale të të akuzuarit për veprën penale për të cilën ai ishte akuzuar. Në arsyetimin e aktgjykit të kontestuar, gjykata e shkallës së parë e përshkroi situatën faktike të cilën e vërtetoi dhe dha një arsyetim të qartë për një gjetje të tillë të fakteve. Ajo përshkroi rezultatin e procedurës së provave duke shpjeguar se pse merr disa fakte si të provuara dhe të tjerat si të paprovuara, si dhe pse pretendimet e ankimuara në lidhje me provat nuk qëndrojnë.*
- b) *Sa i përket lartësisë të dënimit, Gjykata vlerëson se matja e dënimeve të shqiptuara ndaj të akuzuarve është bërë me pajtim me rregullat e përgjithshme për matjen e dënimit konform nenit 73 të KPRK, kështu që dënimet e shqiptuara ndaj tyre janë në përpjesëtim me rrezikshmërinë shoqërore të veprës penale të kryer”.*
21. Parashtruesi i kërkesës parashtroi në Gjykatën Supreme kërkesë për mbrojtjen e ligjshmërisë kundër Aktgjykit të Gjykatës së Apelit, duke pretenduar se “*aktgjykit e kontestuara përbajnjë shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale, që konsistonë në faktin se në dispozitiv të aktgjykit nuk janë përfshirë të gjitha të dhënat dhe rrethanat që përbajnjë figurën e veprës penale për të cilën i dënuari është shpallur fajtor, dhe se aktgjyki mbështetet në prova të papranueshme dhe të parëndësishme*”.
22. Më 18 dhjetor 2017, Gjykata Supreme (Aktgjykimi Pml. nr. 225/2017), e refuzoi kërkesën për mbrojtjen e ligjshmërisë së parashtruesit si të pabazuar, duke konsideruar që “*dispozitivi i aktgjykit të shkallës së parë në raport me të akuzuarin është i qartë dhe përmban të gjitha të dhënat për kohën, vendin, mënyrën e kryerjes së veprës penale dhe të dhëna të tjera që paraqesin elementet qenësore të veprave të kryera penale. Në këtë çështje penale nuk ka qenë kontestuese se në kohën kritike, siç është përshkruar në dispozitivin e shkallës së parë, parashtruesi i kërkesës ka qenë në Siri, sikurse edhe fakti se ai ishte atje për tu bashkangjitur formacionit terrorist*”.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

23. Parashtruesi i kërkesës pretendon se me aktvendimin e kontestuar janë shkelur nen 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës dhe

neni 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, sepse nuk u shqyrtuan provat për të cilat gjatë tërë procedurës penale ai pretendonte të jenë të papranueshme dhe të pabesueshme.

24. Parashtruesi i kërkesës më tej pretendon se me vendimin e kontestuar është shkelur nenı 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale] të Kushtetutës, sepse, sipas dispozitave të nenit 143.2 të KPRK-së, parashihet që vepra penale e organizimit dhe pjesëmarrja në një grup terrorist përbën një vepër penale nëse kryhet ekskluzivisht në territorin e Republikës së Kosovës dhe jo në territorin e Sirisë apo të Jordanisë, të cilat nuk janë nën juridikcionin e sistemit juridik të Kosovës.
25. Parashtruesi gjithashtu pretendon shkelje të nenit 7 (Nuk ka dënim pa ligj) të KEDNJ-së, i cili përcakton se “*Askush nuk mund të dënohet për një veprim ose një mosveprim që, në momentin kur është kryer, nuk përbënte vepër penale sipas të drejtës së brendshme (...) në momentin kur është kryer vepra penale*”.
26. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që aktgjykimet: Pml. nr. 225/2017 i Gjykatës Supreme, të 18 dhjetorit 2017; PAKR. nr. 518/2016 të Gjykatës së Apelit, të 4 majit 2017: dhe PKR. nr. 263/15 të Gjykatës Themelore, të 29 prillit 2016, të deklarohen kundërkushtetuese.

Pranueshmëria e kërkesës

27. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i plotëson kriteret për pranueshmëri, të përcaktuara në Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe të parapara me Rregullore të punës.
28. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Juridikioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

*“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.
[...]
7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.*
29. Gjykata i referohet edhe nenit 49 [Afatet] të Ligjit, i cili parasheh:

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej 4 (katër) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor”.
30. Në këtë drejtim, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, se i ka shteruar të gjitha mjetet juridike dhe ka parashtruar kërkesën brenda afatit të caktuar.
31. Megjithatë, Gjykata më tej i referohet nenit 48 [Saktësimi i kërkesës] të Ligjit, i cili përcakton:

“Parashtruesi i kérkesës ka pér detyrë që në kérkesën e tij të qartësoj saktësish se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

32. Përveç kësaj, Gjykata merr parasysh rregullin 36 [Kriteret e pranueshmërisë] të Rregullores së punës, i cili parashesh:

(1) Gjykata mund ta shqyrtojë një kérkesë nëse:

(d) kérkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.

(2) Gjykata do të deklarojë një kérkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:

d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.

33. Gjykata fillimisht tregon se procedura në fjalë ka të bëjë me përcaktimin e bazueshmërisë së padisë penale dhe pér këtë parashtruesi gjëzon garancitë e të drejtës pér gjykim të drejtë sipas nenit 31 [E Drejta pér Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës dhe nenit 6 (E drejta pér një proces të rregullt) të KEDNJ-së. Prandaj, Gjykata do të shqyrtojë nëse procedurat në fjalë janë të drejta siç kérkohet me nenin 6 (1) të KEDNJ-së.

34. Në lidhje me këtë, Gjykata i referohet nenit 31 [E Drejta pér Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, i cili përcakton:

“1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.

[...J].

35. Neni 6 (E drejta pér një proces të rregullt) të KEDNJ-së, përcakton:

“Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësish, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si pér mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe pér bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij”.

[...J]

36. Parashtruesi i kérkesës konsideron se Gjykata Themelore ka vërtetuar gabimisht gjendjen faktike dhe nuk ka dhënë arsyë të duhura lidhur me vlerësimin e provave të paraqitura, që çoi në përfundimin e gabuar se ai kishte kryer veprën penale “Organizimi dhe pjesëmarrja në grup terrorist”. Veprimet e tilla të Gjykatës Themelore, sipas parashtruesit të kérkesës, rezultuan në shkelje të së tij pér gjykim të drejtë.

37. Gjykata së pari rikujton që, në pajtim me nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave pér të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës “Të drejtat njeriut dhe liritë themelore

të garantuara me këtë Kushtetutë, interpretohen në harmoni me vendimet gjyqësore të Gjykatës Europiane për të Drejtat e Njeriut”.

38. Gjykata vëren se nuk është detyrë e saj të shqyrtojë gjendjen faktike të vërtetuar gabimisht apo zbatimin e gabuar të së drejtës materiale, përveç dhe nëse nuk i vë në pikëpyetje të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë dhe KEDNJ. Prandaj, ajo nuk mund të veprojë si “*gjykatë e shkallës së katërt*” (shih: rasti i GJEDNJ –së, *Akdivar kundër Turqisë*, nr. 21893/93, Aktgjykimi i 16 shtatorit 1996, paragrafi 65; shih gjithashtu: *mutatis mutandis* rasti i Gjykatës Kushtetuese KI86/11, *Milaim Berisha*, Aktvendim për papranueshmëri, i 5 prillit 2012).
39. Në të vërtetë, Gjykata Kushtetuese nuk është kompetente për të zëvendësuar gjykatat e rregullta në vlerësimin e fakteve dhe provave të cilat i kanë administruar (Shih rasti i GJEDNJ-së, *Thomas kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 19354/02, Aktgjykim i 10 majit 2005).
40. Roli i Gjykatës është që të vlerësojë nëse të drejtat individuale kushtetuese janë shkelur ose neglizhuar dhe nëse vërtetimi i fakteve dhe zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar ose diskriminues.
41. Prandaj, Gjykata përjashtimisht do të lëshohet në shqyrtimin e mënyrës në të cilën gjykatat e rregullta kanë vërtetuar faktet dhe kanë zbatuar ligjin në faktet e tillë të vërtetuara, vetëm kur është e quartë se në procedurat e caktuara ka pasur trajtim arbitrar nga gjykatat e rregullta, si në procedurën e vërtetimit të fakteve, po ashtu edhe në zbatimin e ligjit.
42. Duke marrë parasysh të lartcekurat, Gjykata do të shqyrtojë nëse vendimet e kontestuara bazohen në vërtetimin e gabuar të gjendjes faktike dhe në zbatimin arbitrar të së drejtës materiale.
43. Gjykata më tej përkujton se është përtej juridiksonit të saj që të vlerësojë cilësinë e konkluzioneve të gjykatave të rregullta, përveç nëse ato janë haptazi arbitrale. Gjykata nuk ndërhyr as në mënyrën se si gjykatat kanë pranuar provat si material dëshmues dhe nuk ndërhyr në situatën kur gjykatat e rregullta i besojnë provave të njërsë palë në procedurë në bazë të diskrecionit të gjykatës. Ky është rol ekskluziv i gjykatave të rregullta (Shih rasti GJEDNJ-së, *Doorson kundër Holandës*, kërkesa nr. 20524/92, Aktgjykimi i 26 marsit 1996, paragrafi 78).
44. Gjykata vëren se Gjykata Themelore e përshkroi plotësisht procesin e vlerësimit të provave, duke i sjellë ato në lidhje të ndërsjellë dhe nxjerrjen e përfundimeve se parashtruesi kishte kryer veprën penale të cilën ai ishte akuzuar.
45. Për më tepër, Gjykata thekson se Gjykata Themelore tregoi provat mbi të cilat kishte bazuar aktgjykimin dënues, të cilin në mënyrë të plotë dhe të kënaqshme e kishte interpretuar në arsyetimin e vendimit të saj.
46. Përveç kësaj, Gjykata vëren se në deklaratën e tij gjatë seancës kryesore në Gjykatën Themelore, parashtruesi konfirmoi deklaratën e tij të mëparshme

dhënë policisë “se gjatë qëndrimit të tij në Siri me ushtarët e Ushtrisë së Lirë Siriane, për të cilët më vonë e kuptoi se ishin anëtarë të grupit Al Nusra, mori pjesë në stërvitjen ushtarake, duke trajtuar lloje të ndryshme të armëve”.

47. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se Gjykata Themelore kishte dhënë arsyetim të detajuar, nga i cili rrjedh se pse ai pranoi provat e prokurorisë. Për më tepër, Gjykata vëren se Gjykata Themelore dha një arsyetim të hollësishëm për nxjerrjen e konkluzioneve se në veprimet ligjore penale të parashtruesit ishin karakteristikat e veprës penale për të cilën ai ishte akuzuar. Gjykata konsideron se arsyetimi i Gjykatës Themelore është i justifikuar dhe i drejtë.
48. Përveç kësaj, Gjykata konsideron se Gjykata e Apelit i është përgjigjur të gjitha pretendimeve ankimore të parashtruesit të kërkesës *lidhur me shkeljen e dispozitave të procedurës penale* si dhe për çështjen e *lartësisë së dënimit të shqiptuar*.
49. Përveç kësaj, Gjykata vëren se Gjykata e Apelit i është përgjigjur pretendimit ankimor të parashtruesit të kërkesës se pse provat e caktuara janë të pranueshme, përkundër pretendimeve të tij se *provat e tillë janë të papranueshme dhe jo të besueshme*.
50. Në të vërtetë, Gjykata e Apelit e konsideroi se “*provat materiale, siç janë shkresat e OKB-së SC/11019 dhe shkresat QEJ 115.04 AL-Qaida, nuk janë prova që vërtetojnë fajësinë e të akuzuarit, por nga kjo nuk mund të konkludohet se ato janë të papranueshme, sepse së pari, në pajtim me dispozitat ligjore - Neni 257 i KPP përcaktohet që kur një dëshmi konsiderohet e papranueshme, gjykata nuk mund të bazohet në të. Së dyti, këto shkresa konfirmojnë faktin se fronti “Al Nusrai dhe Shteti Islamik i Shamai dhe Levan (ISIS) janë organizata terroriste të deklaruara nga Organizata e Kombeve të Bashkuara, në këto fakte, është themeluar një element i rëndësishëm i kësaj vepre penale, sepse grupet në të cilat të akuzuarit kanë marrë pjesë janë organizata terroriste*”.
51. Gjykata gjithashtu vëren se parashtruesi i kërkesës përsëriti kryesisht të njëjtat pretendime ankimore në Gjykatën Supreme, në të cilat gjykata u përgjigj në aktgjykimin e saj. Në lidhje me këtë, Gjykata Supreme theksoi se “*dispozitivi i aktgjykimit të shkallës së parë në raport me të akuzuarin është i qartë dhe përmban të gjitha të dhënat për kohën, vendin, mënyrën e kryerjes së veprës penale dhe të dhëna të tjera që paraqesin elementet qenësore të veprave të kryera penale. Në arsyetimin e dy aktgjykimeve, u dhanë arsyet ligjore për të gjitha pikat e aktgjykimit*”.
52. Në të vërtetë, Gjykata vëren se Gjykata Supreme shqyrtoi çdo bazë të ankesës së parashtruesit, përkatësisht argumentet për provat e papranueshme; mungesa e sigurisë juridike; vendime kontradiktore dhe mungesa e arsyetimit në aktgjykime; mungesa e arsyeve të paraqitura në lidhje me faktet vendimtare.
53. Përveç kësaj, Gjykata vëren se Gjykata Supreme i ishte përgjigjur pretendimit ankimor të parashtruesit të kërkesës se “*vepra penale e organizimit dhe pjesëmarrjes në një grup terrorist të paraparë me nenin 143, paragrafi 2 i*

KPK-së i referohet ekskluzivisht veprës së kryer në territorin e Kosovës dhe jo në territorin e një shteti tjeter”.

54. Në këtë drejtim, Gjykata Supreme konsideroi se pretendimi është i pabazuar “*për faktin se i dënuari në rastin në fjalë është shpallur fajtor për veprën penale sipas nenit 143, paragrafi 2 i KPK-së, i cili parashikon që për ekzistencën e kësaj vepre penale vendi i veprimit inkriminues nuk është relevant, por, siç u tha më lart, pjesëmarrja në aktivitetet e grupit terrorist, i cili në këtë rast është vërtetuar*”.
55. Për më tepër, sa i përket pretendimit të parashtruesit të kérkesës për shkelje të nenit 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale] të Kushtetutës dhe nenit 7 (Nuk ka dënim pa ligj) të KEDNJ-së, Gjykata rikujton që neni 7 i KEDNJ-së duhet të interpretohet dhe zbatohet në mënyrë të tillë që të sigurojë mbrojtje efektive nga *ndjekja, dënim i ose ndëshkimi arbitrar*. Gjykata gjithashtu përkujton që neni 7 (1) i KEDNJ-së nuk garanton vetëm parimin e ndalimit të *aplikimit retroaktiv të ligjeve më të rrepta penale*”, por gjithashtu edhe, në mënyrë implicate, parimin e *aplikimit të ligjit më të butë penal*. (Shih: rastin e GJEDNJ-së, *Scoppola kundër Italisë* (Nr. 2), Kérkesa nr. 10249/03, Aktgjykimi i 17 shtatorit 2009, paragrafi 109).
56. Duke sjellë të lartcekurat në lidhje me rastin e parashtruesit të kérkesës, Gjykata konsideron se procedurat penale kundër parashtruesit të kérkesës janë kryer për shkak të dyshimit të bazuar se ai ka kryer veprën penale “*Organizimi dhe pjesëmarrja në grup terrorist*” sipas nenit 143 (2) të KPK-së, i cili ishte në fuqi në kohën e kryerjes së veprës penale. Parashtruesi u shpall fajtor me aktgjykim të formës së prerë dhe u dënuar me burgim.
57. Prandaj, Gjykata konkludon se nuk ka pasur vendim arbitrar për fillimin e procedurës penale kundër parashtruesit të kérkesës, gjithashtu nuk ka pasur aplikim retroaktiv të ligjit në dëm të tij. Nga kjo rrjedh, se pretendimet e parashtruesit të kérkesës për shkelje të nenit 33 të Kushtetutës dhe nenit 7 të KEDNJ-së janë të pabazuara.
58. Duke pasur parasysh sa më sipër, Gjykata konsideron se parashtruesi i kérkesës nuk ka dëshmuar dhe vërtetuar ndonjë arbitraritet në vërtetimin e fakteve dhe në zbatimin e së drejtës materiale në vendimet e kontestuara.
59. Përveç kësaj, Gjykata konsideron se është obligim i parashtruesit të kérkesës që të paraqesë prova *prima facie* që tregojnë shkelje të të drejtave të garantuara me Kushtetutë dhe KEDNJ. Ky vlerësim është në pajtim me juridikcionin e Gjykatës (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese nr. KI19/14 dhe KI21/14, parashtrues të kérkesës: *Tafil Qorri dhe Mehdi Syla*, Aktvendim për papranueshmëri i 5 dhjetorit 2013).
60. Prandaj, Gjykata konstaton se asgjë në rastin e paraqitur nga parashtruesi nuk tregon se procedurat para gjykatave të rregullta ishin të padrejta ose arbitrale në mënyrë që Gjykata Kushtetuese të bindet se thelbi i së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm ishte shkelur ose se parashtruesit i ishte mohuar ndonjë garanci procedurale, e cila do të rezultonte në shkelje të neneve 31 dhe 33 të Kushtetutës ose neneve 6 dhe 7 të KEDNJ-së.

61. Si përbledhje, kërkesa e parashtruesit është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe është e papranueshme në pajtim me rregullin 36 (1) (d) dhe (2) (d) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Kosovës, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, në nenin 47 të Ligjit dhe rregullin 36 (1) (d), dhe (2) (d) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur me 30 maj 2018, njëzéri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit; dhe
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Almiro Rodrigues

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi